

YRSA

SIGURDARDÓTTIR

PAMATUJI
SI VÁS
VŠECHNY

U ledového islandského fjordu leží vesnice duchů...

Yrsa Sigurðardóttir
PAMATUJI SI VÁS
VŠECHNY

U NÁS UŽ VYŠLO:

Poslední rituál

Mrazivé světlo

Žhavý hrob

Led v žilách

Ohnivý anděl

Plavba smrti

Yrsa Sigurðardóttir

PAMATUJI SI VÁS
VŠECHNY

Přeložil

Eduard Světlík

Islandský originál *Ég man þig*,
vydaný v nakladatelství Veröld v Reykjavíku
© Yrsa Sigurðardóttir 2010
Německý překlad *Geisterfjord* Tina Flecken
© S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt am Main 2011
Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Eduard Světlík, 2015
Czech edition © Metafora, 2015

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-471-8

Tuto knihu věnuji
své báječné tchyni Ásrún Ólafsdóttir
a svému skvělému tchánovi Thórhallur Jónssonovi.

Yrsa

Za informace o místních poměrech v Západních fjordech a o historii obce Hesteyri děkuji svému kolegovi Ingólfurovi Arnarsonovi, svým milým přátelům Halldóře Hreinsdóttir a Jónovi Reyniru Sigurvinssonovi, jakož i paní Birně Pálsdóttir, správce a hospodářce starého lékařského domu v Hesteyri.

Yrsa

Postavy příběhu

	<i>V Hesteyri</i>
Katrín	– mladá učitelka z Reykjavíku
Gardar	– její manžel
Líf	– její přítelkyně

	<i>V Ísafjörduru</i>
Rodiče pohřešovaného Benniho:	
Freyr	– lékař a psychiatr
Sára	– jeho bývalá žena
Dagný	– kriminální komisařka v Ísafjörduru
Veigar	– její kolega
Úrsúla	– Freyrova pacientka

a někteří další...

Kapitola první

Člun se otřásal pod nárazy vln, které na něj v nepravidelném rytmu dorážely. Příď se zvolna zvedala a klesala, zatímco boční vlny smýkaly člunem do stran. Kapitán se marně snažil přivázat jej k železnému sloupku na plovoucím můstku, který se kymácel a prováděl úhybné manévry, jako by si z lidí tropil žerty. Kapitán trpělivě opakoval stále stejné pohyby, přitahoval ošoupané lano k uvazovacímu kolíku, ale to se vždy vysmeklo dříve, než jeho smyčka vklouzla na své místo. Zdálo se, že si moře s kapitánem hraje, aby mu ukázalo, kdo je mocnější. Nakonec se kapitánovi podařilo člun přivázat – buď už vlny přestalo jejich laškování bavit, nebo se prosadila námořníková trpělivost. Obrátil se ke třem pasažérům a s bezvýraznou mimikou pronesl: „Dávejte ale, prosím, při vystupování pozor.“ Pokývl bradou směrem k bednám, pytlům a ostatním věcem, které přivezl. „Pomůžu vám vyložit bagáž na můstek, ale k domu si ji musíte dopravit sami. Měl by tam být nějaký vozík.“ Přimhouřil oči a pozoroval vodní hladinu. „Musím se co nejdřív vydat na zpáteční cestu. Takže se do toho dejme.“

„Žádný problém.“ Gardar se na něho ledabyly usmál, ale očividně se nechystal člun vykládat. Přešlápl z nohy na nohu a pohrdavě si odfrkl. Jeho pohled klouzal ke břehu, kde nad nízkým hřbetem vykukovalo pár domů. Za nimi probleskovaly další střechy. Kalné zimní světlo už sláblo, ačkoli bylo teprve časně odpoledne. Brzy nastane tma. „Nevypadá to tu právě velkoměstsky,“ utrousil Gardar s hranou veselostí.

„Čekali jste něco jiného? Myslel jsem, že jste tu už někdy byl. Nechcete si svůj plán ještě jednou promyslet? Vzal bych vás všechny zpátky, samozřejmě zdarma.“

Gardar zavrtěl hlavou a vyhnul se Katríninu pohledu. Ta se snažila naznačit příkývnutí nebo mu dát jiným způsobem najevo, že ona by se určitě radši vrátila. Na očekávané dobrodružství se netěšila zdaleka tak jako on, ale také se mu sveřepě nebránila. Nechala se nakazit jeho nadšením a ujišťováním, že všechno dobře dopadne. Když se jí však zdálo, že Gardar váhá, její přesvědčení se rozplývalo. Teď si byla téměř jistá, že v nejlepším případě půjde všechno šejdrem – a co by se mohlo stát v nejhorším případě, na to nechtěla ani pomyslet. Její zrak zabloudil k Líf, která se opírala o zábradlí a snažila se najít ztracenou rovnováhu, kterou zanechala na molu v Ísafjörduru. Byla úplně vyřízená a celou cestu zápasila s mořskou nemocí. Téměř ničím už nepřipomínala rezolutní ženu, která chtěla bezpodmínečně jet s nimi a Katríniny pochybnosti zaháněla mávnutím ruky. Ani Gardar už nebyl k poznání. Když se blížili ke břehu, jeho obvyklá smělost jej rychle opouštěla. Katrín se nevedlo o nic lépe. Nejradši by prostě zůstala dřepět na pytlí s palivovým dřívím. Jediný rozdíl mezi ní a dvěma ostatními členy výpravy spočíval v tom, že se na tu cestu nikdy netěšila. Jenom jeden pasažér se nemohl dočkat chvíle, kdy vyskočí na pevninu: Putti, Lífín psík, jenž se choval jako pravý mořský vlk – navzdory všem předpovědím, že takový pokojový pejsek plavbu nezvládne.

Až na šumění příboje bylo všude ticho. Jak jen mohla Katrín věřit, že všechno půjde hladce? Ve třech lidech, uprostřed zimy bez elektrického proudu a topiva, v opuštěné vesnici na konci světa, kam se lze dostat jenom lodí. Kdyby se něco stalo, byli by odkázáni jenom sami na sebe. Když teď Katrín měla celou tu nádheru před očima, věděla, že skvělé nápady by jim rychle došly. Nikdo z nich nebyl zkušeným turistou a s mnoha věcmi by si dokázali poradit lépe než s renovací starého domu. Katrín otevřela ústa a chtěla kapitánovu nabídku přijmout, pak je ale zase zavřela a jen si tiše povzdechla. Rozhodující okamžik přešel, už se nedalo nic dělat. Na nějakou vzpouru bylo samozřejmě příliš pozdě. Věděla přesně, že za to, že se nechala nalákat na tenhle pochybný podnik, si může sama. Měla ostatně bezpočet možností protestovat, měnit plán, škrtnat. Mohla například svou účast odvolat a navrhnout, aby s opravami počkali na léto, kdy sem jezdí lodě a platí jízdní řád. Katrín pocítila závan chladného vzduchu a přitáhla si větrovku k tělu. Celý ten nápad byl úplně absurdní.

Nakonec nebyla příčinou její váhavosti vlastní letargie, nýbrž Einarova euforie. Einar byl Gardarův nejlepší přítel a Lífín manžel. Nedávno zemřel. Nyní, když už nemohl být s nimi, mohli se na něho těžko hněvat, ale Katrín dobře věděla, že největší odpovědnost za tuhle bláznivou ideu nesl on. Před dvěma roky podnikl Einar v létě výlet do Hornstrandiru a poznal i Hesteyri, vesnici, kde stál onen dům. Horoval o vsi na konci světa, o kráse a klidu a výpravách do nepopsatelně báječných míst. Gardara ovšem nezlákalo jeho líčení přírody, nýbrž to, že tam Einar nenašel žádný nocleh. Katrín už nevěděla, kdo z nich navrhl, aby zjistili, není-li tam na prodej nějaký dům, z něhož by se dala udělat turistická chata s ubytováním – v každém případě se tento nápad zrodil a už nebylo cesty zpět. V tu dobu byl Gardar už osm měsíců nezaměstnaný a myšlenka, že by mohl dělat něco rozum-

ného, ho nadchla. Jeho nadšení bylo nakažlivé, takže Einar se k němu chtěl přidat fyzicky i finančně. Líf pak oba podporovala výmluvnými komentáři k tomu, o jak velkolepý podnik jde. Katrín musela myslet na to, jak jí šlo Lífino horování na nervy a podezřívala přítelkyni, že se chce tímto způsobem zbavit manžela – Einar by trávil všechny čas vysoko na severu renovací domu. V jejím manželství vládlo značné napětí, ale když Einar zemřel, Líf upadla do bezedného smutku. Katrín prolétla hlavou ošklivá myšlenka: že by bývalo bylo lépe, kdyby Einar umřel ještě před koupí toho domu. To však už nehrálo žádnou roli. Měli na krku nemovitost a Gardara, který ji chtěl mermomocí přestavět. Líf chtěla převzít roli svého manžela a rekonstrukci domu v Hesteyri popohánět, čímž bezpochyby čelila svému smutku – každopádně však neoplývala rukodělnou zručností ani pílí. Kdyby byla Líf zařadila zpátečku, mohl se dům zase prodat a oni nyní mohli sedět doma před televizorem v bezpečí města, kde noc není nikdy tak černá jako v Hesteyri.

Když se ukázalo, že projekt nezemřel s Einarem, odjela o jednom víkendu Líf s Gardarem do Západních fjordů a pak člunem z Ísafjörduru do Hesteyri, aby si dům prohlédli. To, že byl v dosti špatném stavu, ale jejich horlivost neochromilo. Vrátili se do Reykjavíku se spoustou fotek z každého koutu domu a Gardar začal okamžitě plánovat, co bude potřeba do začátku příští sezony udělat. Podle fotografií se zdálo, že dům už potřebuje pouze nový nátěr, neboť Gardar je ujistil, že veškeré práce vyžadující odborné znalosti provedl už poslední majitel. A Líf nadšeně líčila venkovskou krásu okolí. Gardar následně prováděl obšírné kalkulace a při každém otevření excelové tabulky v počítači zvyšoval cenu přenocování i počet lůžek v malém dvoupodlažním domě. Katrín se těšila, až ten skvostný objekt spatří na vlastní oči a bude si moci udělat představu, jak Gardar nacpe dovnitř tolik hostů.

Zvedla se, ale ze svého místa ve člunu nemohla dům spatřit. Podle celkového záběru okolí, který Gardar pořídil, musel stát poněkud výše a na okraji vesnice, aby byl vůbec vidět. Nemohl se po Gardarově a Lifině průzkumné cestě prostě zřítit? Od té chvíle uplynuly téměř dva měsíce a za tu dobu byl několikrát pořádný nečas. Katrín chtěla právě navrhnout, aby se na něj ještě jednou podívali, dřív než člun odpluje, když se kapitán v obavě, že ji bude muset z paluby odnést, ujal slova: „No, každopádně máte štěstí na počasí.“ Pohlédl k nebi. „To se ovšem navzdory předpovědi může rychle změnit. Měli byste být připraveni na všechno.“

„To jsme. Jen se koukněte na všechny ty krámy,“ ubezpečil ho Gardar s úsměvem a s jistotou v hlase. „Jediné, z čeho musíme mít strach, jsou bolavé svaly.“

„Když myslíte...,“ zahučel kapitán. Nevysvětlil ovšem, co tím míní, a vynesl jednu bednu na můstek. „Doufám, že máte nabitě mobily. Když vyjdete na kopec, budete mít dobrý signál. Tady dole to ani nezkoušejte.“

Gardar a Katrín hleděli na pahorek, který se jim jevil spíše jako hora. Líf upírala zrak přes zábradlí na rozvířenou černou vodní hladinu.

„Užitečná informace,“ poznamenal Gardar a poklepal si na kapsu bundy. „Doufejme, že je nebudeme potřebovat. Týden tu určitě vydržíme a potom na vás budeme čekat, jak jsme se domluvili, tady na přístavním můstku.“

„Počítejte ale s tím, že při špatném počasí nebudu moct vyplout, ale vyrazím sem hned, jak se zlepší. V tom případě nemusíte pochopitelně čekat na můstek, ale zajedu pro vás k pobřeží. V zimě a bouři byste tady stejně nevydrželi.“ Kapitán se obrátil a přejížděl pohledem fjord. „Předpověď počasí je celkem slušná, ale to se během týdne může radikálně změnit. I při poměrně mírným příboji se loď někdy chová jako korková zátka. Při silný bouři se pak nedá vůbec ovládat.“

„Jak špatné počasí tedy musí být, abyste nemohl přijet?“ otázala se Katrín nervózně. Proč jim to ten člověk neřekl dřív, než tu plavbu dojednali? Mohli si najmout větší člun. Ihned si však uvědomila, že větší loď by taky byla mnohem dražší.

„Když se na vlnách na otevřeném moři začne dělat bílá pěna, tak nejspíš nevyjedu.“ Znovu se zahleděl na fjord a pokýval hlavou. „A pokud budou hřbety vln ještě bělejší než teď, docela určitě nevypluju.“ Pak se otočil znovu ke svým pasažérům. „Musím už vyrazit.“ Přešel po palubě ke stohu zavazadel a podal Gardarovi matraci, která ležela nahoře. Vytvořili řetěz, podávali si bedny, kbelíky s barvami, dřevo, náradí a černé plastové pytle plné různých věcí a ukládali je na pontonový můstek. Katrín měla za úkol všechno třídit, Líf dali volno. Měla co dělat, aby se vypotáčela na pevnou zem a lehla si do písku. Pes ji následoval, pobíhal tam a sem, radoval se, že se pod ním přestala houpat paluba, a nevolnost své paničky ignoroval. Katrín se snažila mužům stačit, ti však museli občas skočit na můstek a pomoci jí. Konečně na něm všechny potřeby uložili a ty teď ve špalíru čekaly na transport. Kapitán přešlápl z jedné nohy na druhou a zdálo se, že na rozdíl od Gardara a Katrín už by se rád rozloučil. Jeho přítomnost jim dodávala pocit bezpečí, který se brzy ztratí, až člun zmizí za obzorem. Kapitán si rozuměl s přírodními živly lépe než oni a určitě si uměl v obtížných životních situacích poradit. Gardar a Katrín si pohrávali s myšlenkou, že jej poprosí, aby tu zůstal s nimi a pomáhal jim, ale neodhodlali se ho oslovit. Nakonec promluvil sám.

„Takže teď už vám zbývá jenom vydat se na pevninu a pustit se do práce,“ pronesl ke Gardarovi, který se unaveně usmál, vystoupil ke Katrín na můstek, kde teď oba bezradně stáli a shlíželi na kapitána, který se rozpačitě vyhýbal jejich pohledu.

„Všechno dobře dopadne. A vaše přítelkyně se rychle zotaví.“ Vystrčil bradu a zadíval se na Líf, která se prá-

vě posadila. Její bílá zimní kombinéza byla nápadným znamením toho, jak málo se tihle tři městští lidé hodí do zdejšího prostředí. „Vida, už vypadá mnohem líp.“ Dodat jim odvahy – pokud to měl vůbec v úmyslu – se mu však nezdařilo a Katrín uvažovala, jak na něj ten jejich spolek musí působit: manželský pár z Reykjavíku, učitelka a ekonom, třicátníci, oba nepříliš zdatní, třetí členka trojspěží, která je zatím mimo provoz. „Vy to zvládnete.“ Kapitánův hlas však nezněl moc přesvědčivě. „Nesmíte už ale přešlapovat na místě, je třeba odnést všechno do domu, za chvíli bude tma.“

Dlouhý rozčuchaný pramen vlasů padal Katrín do očí. Při chvatu, s nímž bylo nutné zabalit všechno, co měla zapsáno na seznamu životních potřeb a stavebního materiálu, si zapomněla vzít gumičku do vlasů. Líf měla jenom jednu a tou si musela spoutat vlasy, aby jí nepadaly do obličeje, když zracela. Katrín se pokoušela přičíslnout pramen prsty, ale vítr ji hned znovu rozčuchal. Gardarovy vlasy nevypadaly o moc lépe, ale byly mnohem kratší než její. Turistické boty si koupila speciálně pro tuto cestu, a ačkoli nepromokavé kalhoty a bunda nebyly úplně nové, vypadaly dobře. Dostala ty věci od Gardarových sourozenců ke svatbě a teprve nyní se naskytla příležitost je obléknout. Líf si koupila bílou lyžařskou kombinézu při zimní dovolené v Itálii – do tohoto prostředí se ale moc nehodila. Lífina, Katrínina i Gardarova světlá pleť svědčily o tom, že pobytu v přírodě moc neholdovali. Snažili se vylepšit si formu intenzivním tréninkem mezi čtyřmi stěnami fitcentra, ale Katrín měla podezření, že to jim tady moc nepomůže.

„Nevíte, jestli sem má tenhle týden ještě někdo přijet?“ zeptala se Katrín s nadějí v hlase. Přinejmenším by to znamenalo možnost dřívějšího návratu.

Kapitán zavrtěl hlavou. „Vy o tomhle místě moc nevíte, co?“ Během plavby se kvůli příliš hlučnému motoru o ničem bavit nemohli.

„Ne, vlastně ne.“

„Lidi sem jezdí jen v létě, v zimě se tu nedá existovat. V jednom domě bývá někdo o Silvestru a sem tam se tu zastaví nějaký majitel, aby zkontroloval, jestli je všechno v pořádku.“ Kapitán se odmlčel a zadíval se na tu část vesnice, kterou mohli ze člunu pozorovat. „Který dům jste tady vlastně koupili?“

„Stojí úplně na kraji. Myslím, že to byla fara,“ pravil Gardar pyšně. „Za šera odtud není nic vidět, ale jinak je ta stavba dost nápadná.“

„Cože? Jste si jistý? V téhle vsi nebyl nikdy žádný farář. Nejbližší kostelík je v Adalvíku. To vás někdo musel špatně informovat.“

Gardar váhal a Katrín svitla jiskřička naděje, že všechno bylo nedorozumění, že žádný dům nekoupili, a proto by se mohli okamžitě vrátit. „Ne, vždyť jsem si ho prohlédl, je to jednoznačně fara. Na domovních dveřích je krásně vyřezaný kříž.“

Kapitánovi se zdálo zatěžko Gardarovi uvěřit. „Kdo je spolumajitel?“ Vraštil čelo, jako by Gardara podezříval, že si ten dům přivlastnil ilegálně.

„Nikdo,“ zamumlal Gardar mrzutě. „Koupili jsme dům z pozůstalosti jednoho muže, který zemřel dřív, než stačil dům zrenovovat.“

Kapitán přitáhl lano a vyskočil k nim na můstek. „Myslím, že bude lepší, když půjdu s vámi. Zním všechny domy ve vsi, většina patří společenství vlastníků, což jsou sourozenci nebo potomci dřívějších obyvatel. Nevzpomínám si, že by některý dům patřil jednotlivé osobě.“ Otřel si ruce o kalhoty. „Můžu vás tady nechat samotné, jedině když si budu jistý, že máte střechu nad hlavou a že nejde o hloupý omyl.“ Přešel po můstku. „Ukažte mi ten dům ze břehu, kde nás nebude oslňovat světlo člunu.“ Kráčel dál a Katrín s Gardarem ho následovali. Museli dělat delší kroky než obvykle, aby tomu malému, hbitému muži stačili. Stejně náhle, jako vykročil, zůstal

v příští chvíli stát, takže do něj málem narazili. Došli k místu, kde dřepěla nebohá Líf, jejíž tváře nabraly opět trochu barvy.

„Myslím, že už nebudu blinkat,“ pronesla a žalostně se na něj usmála. „Je mi ale strašlivá zima. Kdy budeme uvnitř?“

„Brzy,“ odsekl Gardar nezvykle popudlivě, ale vzápětí o něco vlídněji dodal: „Nejdřív se pokus sebrat síly.“ Sotva je Putti pozdravil zavrtěním ocasu a začal na něj skákat, Gardar ho odstrčil a ometal si písek z nohavic.

Kapitán se na něho obrátil. „Který dům to je? Odtud už je vidět?“

Katrín se postavila vedle mužů, napjatá stejně jako kapitán. Ačkoli měla dosud v paměti Gardarovu fotku vesnice, srovnat ji s reálným pohledem bylo obtížné. Skupina deseti stavení a několika kůlen byla rozsáhlejší, než si představovala, a užasla, že domy stojí tak daleko od sebe. Myslela si, že lidé v tak izolované obci budou toužit bydlet blíž k sobě pro případ, že by se něco stalo. Co ale dosud zjistila? Netušila ani, jak jsou ty budovy staré. Možná ti lidé potřebovali velké ohrady pro dobytek a zahrady pro pěstování zeleniny a brambor. Ve vsi určitě není žádný obchod. Gardar konečně objevil svůj dům a ukázal na něj. „Tam, úplně na kraji, na druhé straně řeky. Je vidět jenom střechu, zbytek zakrývají jedle na návrší.“ Spustil napřaženou ruku, „Není to snad fara?“

Starý kapitán mlaskl jazykem a zíral na nevinnou střechu, která vyčnívala ze zažloutlého porostu pahorku. „Ach, na tenhle dům jsem dočista zapomněl. Ne, to není fara. Kříž na dveřích nepochází od žádného faráře. Dřívější obyvatel se jím odevzdával do vůle boží. Chvilí přemýšlel a pak vyložil: „Ten dům byl dlouho známý pod jménem *Poslední pohled*. Byl dobře viditelný z moře.“ Zjevně chtěl dodat ještě něco, ale zatím mlčel.

„Poslední pohled. Aha!“ Gardar dělal, že ho to nechává chladným, ale Katrín ho prokoukla. Jednou z věcí,

kteřá na něho nejmíc zapůsobila, bylo to, že ten dům dřív obýval jeden z nejdůležitějších mužů vesnice. „A farář byl pro tak malou obec opravdovou vzácností.“ Gardar nechal svůj zrak tékat po domech, které byly viditelné z jeho stanoviště – až na ten, který teď patřil jemu. „Stávalo tu dřívě víc domů? Pár jich bylo určitě během času strženo.“

„Tak, to souhlasí.“ Starý kapitán se k nim dosud neotočil a působil dost nepřítomně a zadumaně. „Těch domů tu vážně bylo víc. Moc lidí tu sice nebydlelo, ale někteří si je odstěhovali s sebou a nechali tu jenom základy.“

„Byl jste někdy uvnitř? Myslím v našem domě.“ Katrín měla dojem, že ten člověk jim něco tají. „Hrozí snad, že se střecha propadne?“ Na jinou možnost její fantazie nestačila. „Budeme tu v bezpečí, nebo snad ne?“

„V tom domě jsem nikdy nebyl, ale střecha je každopádně v pořádku. Všichni předchozí majitelé zpočátku dům pilně vylepřovali. Ze začátku bývalo všechno dobré.“

„Zpočátku?“ Gardar potají mrkl na Katrín a ušklíbl se. „Pak je opravdu načase, aby se někdo vřchopil a dotáhl to do konce.“

Kapitán ale na Gardarův pokus povzbudit náladu nereagoval. Otočil se zády ke skupině domů, která se sotva dala nazvat vesnicí, a chystal se vyrazit opět k můstku. „Vynesu ještě něco rychle z člunu.“ Katrín s Gardarem zůstali udiveně stát a nevěděli, jestli mají jít za ním nebo na něho počkat. Nakonec ho loudavě následovali.

„Kam jdete? Nechci tu dřepět sama!“ zakřičela na ně Líf a ztěžka se zvedla.

Katrín se k ní za chůze otočila. „Budeme hned zpátky. Když tu sedíš sama už víc než půl hodiny, tak tě pár minut nezabije. Odpočiň si.“ Aniž jí poskytla možnost protestovat, zrychlila krok a dohnala kapitána s Gardarem.

Kapitán zmizel ve člunu a zakrátko vyšel s plastovou

krabicí. Vyndal z ní svazek klíčů s normálním klíčem od domu a ještě jeden staromódní kousek. „Vezměte si pro jistotu klíč k pokojům ve starém lékařském domě,“ prohlásil a ukázal na největší budovu, která byla z můstku vidět. „Dám majitelům vědět, že jsem vám půjčil klíč; o dům se jim stará moje švagrová a ta bude jistě ráda, až uslyší, že se máte kam uchýlit, kdyby se něco stalo. Můžete toho využít.“

Ve vzduchu viselo něco nevyřčeného. Gardar a Katrín mu nic nepověděli o svém plánu, že vlastně chtějí ubytovně, od níž teď mají klíče, konkurovat. Nikdo nepromluvil. Katrín natáhla ruku, převzala svazek klíčů a poděkovala.

„Dávejte pozor, ať se vám nevybijou mobily, a kdybyste měli nějaký problém, zavolejte mi. Při dobrým počasí jsem tady za dvě hodinky.“

„To je velmi milé,“ prohodil Gardar a objal Katrín kolem ramen. „My ale nejsme tak neschopní, jak vypadáme. Nemyslím si, že to bude nutné.“

„Můžete se ocitnout v nouzi bez vlastního zavinění. O vašem domě kolujou všelijaké pověsti. Nejsem sice pověřivý, ale budu klidnější při vědomí, že můžete jít do jinýho domu a přivolat pomoc. Kromě toho tu počasí někdy bývá nebezpečný.“ Když už manželé nic neříkali, kapitán jim popřál hodně štěstí a rozloučil se. Katrín s Gardarem zamumlali něco na rozloučenou, zůstali stát na místě a mávali, dokud opatrně neodvázal člun a nevyrazil do fjordu.

Když dvojice osaměla, začalo Katrín náhle něco vrtat hlavou. „Co myslel tím, že o našem domě kolují různé pověsti?“

Gardar pomalu zavrtěl hlavou. „To netuším. Domnívám se, že možná ví o našich plánech víc, než je ochoten přiznat. Nepovídal snad, že tu jeho švagrová provozuje ubytovnu? Chtěl nám jen nahnat strach. Doufám, že ty fámy nešíří on sám.“